

# כפר סוטה

מ' 197

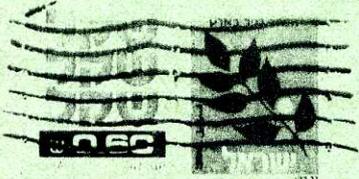
28-1-83

49 א

## בקשה למתן תעודת פטירה

לשכת עליה ומרשם

נפת לכונת 6



א. אני מבקש/ת בזה להמציא לי תעודת פטירה על שם המנוח/ה:

כ"ד סוכה  
שם הפרטי

93 קשר  
שם הקודם (במקרה של שינוי שם)

1108  
שם המשפחה

ס כ ל פ ר נ

הזהות:

לדקה  
שם האב

תשנ"ח  
יום חודש שנה

תאריך הפטירה העברי

תא באר  
מקום מגורים אחרון (תישוב)

כפר הנשיא  
בית החולים

מקום הפטירה

אני מבקש/ת לכולל/לא לכלול סיבת הפטירה בתעודה.

לכפר ישראלי

הלאום/הדת

The moral majority of Kfar Hanassi  
שם המבקש/ת

112305  
מס' המיקוד

כה"נ  
תישוב

ק. גוף 161  
מס' הבית

שם הרחוב

טלפון

[Signature]  
חתימת המבקש/ת

14.1.83  
תאריך

## לשימוש המשרד

ב. הבקשה הועברה לאגף לעליה ומרשם ירושלים

14.1.83 ביום

לשכת עליה ומרשם

מספר

4

הפטירה נרשמה במספר הפטירות דף

5

נתקבלה ביום

101 ראש  
חתימת הפקיד

מ

ביום

נשלחה תעודה

מכתב פתוח לאוסי

אוסי,  
אני מסתכל בעיון בשער הגיליון של כל סוטה האחרון, ואני מבין את סלידתך והתמרדותך מהתמונה. בתמונה - פוטומונטאז' של יצור בדמות שד שחציו העליון אדם והגליון - הגלגל טוט. בידו מתנוססת צלחת מהבילה בה מונח ראשו של מנחם בגין.

הפרט הראשון שתפס אותי בתמונה היה איברו הגדול והמתוח של היצור. לא שמת לב לראשו של רה"מ ולא חשבתי על הקשר. בניסיוני להבין את משמעות התמונה הזו אני בטוח בדבר אחד - יוצרי השער הזה וכנראה גם חברי המערכת מאוד לא מעריכים את רה"מ ולא תומכים בו.

מלבד זאת, אינני בטוח אם הכוונה היא לאותם שמעריצים את בגין, סוגדים לו ומתלהבים ממנו (עד כדי התרגשות מינית הגורמת לזיקפה) או אולי הכוונה פשוטה יותר - והיצור הוא הסוטה החביב (אני ושאר אוהדי העלון ועורכיו) המשתוקק לראות את בגין מפטיק לתפקד. כשראשו כרות ומונח על מגש, אין סיכוי שימשיך לתפקד.

קצת מהמם, קצת מפחיד, קצת מגעיל. נכון. גם אותי.

מהמם, מגעיל, מפחיד ומתסכל אותי מאוד לראות את שמתרחש היום בארץ ולחשוב על העתיד המזומן לנו בהנחייתו של בגין.

הדברים קורים, אוסי, יום-יום. בלבנון, בשטחים הכבושים ופה בארץ - בעבודה, בכלכלה, ובחברה. כל עוד הם בשלטון התסריט מחמיר ומשחיר. עוד הרוגים בלבנון. עוד התחממות ואלימות בשטחים. קפאון במו"מ עם מצריים ואובדן הסיכויים להצטרפות סוריה וירדן, איבוד הסיכויים להפסקת שפיכות הדמים באיזור (שוב אני מחפש תחליף למילה "שלום" שנראית לי רחוקה ונאיבית מאי-פעם). כל עוד הם בשלטון ימשכו ההתפוררות וההסתאכות בחברה, במשק ובמדינה.

בעקבות כל גירוי (חדשות ועיתונות, שיחה עם חברים קרובים, ביקור בלבנון או בשטחים, חלומות ועוד) אני מגיע למחשבות מתסכלות ומיאשות ולמסקנה אחת - אינני מעונין ואינני מוכן להשאר בארץ. משיקול פשוט - חיי וחיי בני חשובים מכדי לאבדם כאן במלחמות מיותרות. מלחמות שאולי היו נמנעות אם בשלטון היו אחרים.

יהונתן גפן מציע "לדבר או להגיד". הרבה מאיתנו חושבים על הגירה, ובנתיים עוסקים בכתיבה. עוצמת הביטוי מקבילה לעוצמת הרגש. את רגשי הסלידה, ההתמרמרות והתסכול מביעים בצורה אופינית-יחודית זו של ההומור הציני הטוטה שלנו. ומה עוד נשאר? לבטא הכל באופן בוגר, שקול, מעודן וטוב טעם? אחרים עושים זאת ויעשו זאת טוב מאיתנו. (האם אתה בניהם? אשמח לדעת שכן). אנו נעשה זאת בדרכנו. מי ששותף - קורא. מי שלא שותף, או מתנגד או נגעל - שלא יקרא. אל תנסה לצנזר את העלון הזה. הוא לא העיתון הרשמי או המייצג של כפר-הנשיא. הוא עלון ששיך לכותבים ולקוראים בו - בלבד.

כל טוב, ולהשתמע,

אבישי.

אגב

המכתב נכתב עבור אוטי, כי יותר קל לכתוב מכתב מאשר כתבה. כמוכן שהוא מופנה גם למזכירה שדרשה מהעורך לצנזר, וכמו כן לכל אדם אחר שתמך באותה דרישה.

ט ר מ פ

האנשים, כמו באנגליה - חשבתי לעצמי, שער צבוע, ותטרוקת מסודרת לגברת, בגדים מטופחים, חליפה אפורה שמתאימה לכיסוי של המושבים - כמו באנגליה. אמרו שרוצים לעצור לרבע שעה בעפולה, חשבתי - יכנסו לבית קפה, לאכלו עוגה ונמשיך בדרכנו. הם היו שלושה במכונית, שתי נשים ובעל. הם לא דברו. רק מידל כמה עשרות ק"מ אמרה האחת לשניה: - מירי לא עלצלה מחו"ל את יודעת, והיא אמרה: - באמת! או שפעם השניה התחילה ואמרה: - דברתי עם חוהלה בטלפון, כן? היא בטח לא מרגישה טוב.

איזה מין אנשים מוזרים, אין להם על מה לדבר וכבר נכנסנו לעפולה והם שאלו על בית כנסת. בזמן שהבעל הלך להתפלל והאישה יצאה מהמכונית כדי להתאוורר (ואז להכנס למושב הנהג ולסובב את המכונית) הספיקה הגברת השניה לומר הכל - הם שכלו בן - חייל, לפני עשרה ימים.

הוא היה נחלאי, הוא היה סגן, הוא היה בחור טוב, היה לו זקן, - ראיתי בתמונה, בתמונה שהיתה נתונה במסגרת שחורה.

ענת ארנולד

.....ו זה מה של צא !

מכתבך לכל סוטה, הדסה, ממש נגע לליבך ולא על שום "הצלת כבודי הרמוס" או משהו בדומה, כי אם ההרגשה שנטעת בי כל הניצוץ האנושי של קבלת-אדם-כמות-שהוא עדיין קיים: קפוא, רדום, ומסתתר אך קיים. האנרגיה המשתחררת מכמה מילים פשוטות היא אדירה ועל כך לא אוסיף.

צר לי על קשרים רבים שיכולים היו להיות אך בחרתי לנתקם: - סגרת תריסים מפני רכילות, טרקתי דלתות בפני ציניות. גם שפיטה ובקורת לא זכו אצלי מעולם להכנסת אורחים, על כל אלה.....ההפסד הוא שלי.

צר לי על קשר שאבד עוד טרם נהווה. המילים אינן חשובות הן רק מטמלות משהו עמוק יותר - וכדי לראות זאת, עלי לקרוא בן השורות ומאחורי המילים והמשפטים. אני מאמין שלכולנו היכולת לעשות זאת אלא שישנם כנראה דברים אשר אין ברצוני לראות וכבר נאמר: - "רצונו של אדם כבודו" ויתרה מזאת בעיני: - "רצונו של אדם הם חייו".

מידי פעם בעת ארוכה נוצר קשר. עמוק. עמוק יותר מכל קשר מובן וידוע. יורד הוא עלי ברפרוף קל כנוצה, עטוף הילה חמימה של אנושיות. מחיצות נופלות, גדרות נמסות ונמוגות כעשן. חויה שאין לתארה במילים..... או אז חולף הרגע הקסום ואני שב ונסגר במגדל השן שלי. מביט אל האופק ומחכה לי.....

תארו לכם עולם בו האדם חופשי מעול שיפוט וביקורת של חבר משבעים נצח!! רגישות היא פתיחות. היא קשר לבני אדם אחרים.... לבשמות ועולמות קסומים. רגישות היא גם להיות פגיע. זוהי חשיפה ועמידה בקור, ברוח, ובזעם סופות: חשוף לפגיעת כוחות האפלה והשחור (קרי: - ציניות, שיפוט וביקורת).

כן, דעת הקהל משפיעה עלי. בידי אמנם הברירה להפגע או לא, ויותר מאשר אני חושש מדעת הקהל, פוחד אני מאותו ניתוק הנזכר מחוסר רגישות שהוא המחיר-הגבוה-מידי-עבור הבטחון העצמי, השטחי בו מתהדרים רבים מבני אנוש בעולמנו.

אכן, אני פגיע וכך עלי להשאר, זהו הקשר היחיד אשר בלעדי אהיה מנותק מכל קשר עם בני אדם. איני מרגיש שום קשר ללא חשיפה כלשהיא וככל שארבה בכך, כן יהיה הקשר עמוק יותר.

.../...





חוצי הקוים

לפני שנים רבות, בשחר נעורי, עברו שני נערים ממעוז חיים את הגבול לירדן. הלינו בני אותו מחזור וספור המעשה היכה גלים בתנועה. יצר הרפתקנות, התחושה החונקת שהארץ קטנה וצרה מידי, הרצון לעשות רושם על הבנות. מי ידע באמת מה היו הסיבות שהביאו אותם למעשה נהדר שכזה. על כל פנים, הפרט שבו זכו היה מרהיב כמו המעשה עצמו. ראשית כל, הם נפלו בשכי הליגיון הירדני, אותם בני ערב עזי נפש שבמשך חודשים ניסו להוציא מהם איך מכינים אזני המן. אחר-כך, לאחר שקורקפו והוחזרו ארצה, נעצרו בידי השב"כ ונחקרו שוב במשך כמה שבועות טובים. עד שהוחזרו מרי נפש וזבי חוטם לחיק אמהותיהם המיוסרות. זכמו באגדות, עברו חלפו השנים עד לעצם היום הזה, והיום הכל אחרת, היום מי שחוצה את הקוים מקבל ממש מה שמגיע לו, קחו למשל את נעמי שמר, כמו שאמר אחד השופטים בעת שחלקו לה את פרס ז'בוטינסקי, בת תנועת העבודה לשעבר שחצתה את הקוים והיום היא שרה שירי אהבת מולדת והמנונים. (מה שלא עשתה פעם) הנה כי כן, על הדבש ועל העוקץ ועל המר והמתוק.

האנס הלגיטימי:

לאחרונה מרבים לחזור באזני על הטענה שבזמן המערך עשו לכם אותו הדבר אבל אז לא אמרתם כלום, אבל עכשיו שהליכוד בשלטון, אתם לא מוכנים לעשות כלום בשבילם. פתאום נגמר לכם הקונצרט. משל למה הדבר דומה, לנערה שנאנסה באדיבות רבה ממעכה החורש. לאחר שאספו השוטרים, הם קינחו את אפה ושלחוה הביתה ברחמים רבים. כעבור שבועיים תפס אותה חברו הטוב של "האנס האדיב" ואנסה שוב באכזריות ובוולגריות מרובים, משהתחילה צורחת, התעצבן ואמר: מה יש, לחבר שלי מותר ולי אסור? זהו האנס הלגיטימי. כל מה שהוא עושה הוא מתרץ על סמך תקדימים מהעבר. ואתה, לך תלובן.

.../...

מאיר ומנחם גוד-פדרס, אגדה לאינפנטילים.

לפני שנים רבות, היו בארץ פולין שבמזרח אירופה, שני נערים יהודים. אז לא היה קיים עדיין ארגון סולידריות ולכן הם נאלצו ללכת ל"חדר". ואחר כך לבית ספר ולאוניברסיטה ולשנוא את אותה נערות פולניות. שאיפה אחת אחדה אותם, הרצון להשיג כוח ושליטה ע"י טרור. כאן נפרדו דרכיהם, האחד נסע לארה"ב וחברו צרע סרג' נטינו בדיטינס בפלשת'נה. כל אחד בהר בקרירה אחרת, אך השטות והשאיפות נשארו דומות. רק מה, מאיר היה חכם יותר. הוא עשה מה שעשה לגויים ולכן מת שבע שנים וחטאים במיטה ואפילו סיפלים לא היה לו

ומנחם עשה מה שעשה ליהודים, אבל היהודים, כדרכם בקודש, הם עם ידוע סניליות, והם מרבים לשכוח מי עשה להם טובות. כמו למשל אותו יהודי מארגנטינה, איך קוראים אותו טמרמן או משהו כזה, בגין עשה לו טובה ושחרר אותו מהכלא והוא הולך ומלכלך עליו, כפרה שלי, בכלל כולם מחזירים לי טובה תחת רעה, לאחר ששחרר אותנו מהבריטים ומעצמנו, ייבש ביצות, והכריז על הקמת המדינה, ואנחנו שוכחים כל מה שעשה למעננו ועושים לו כאלה צרות, באמת בושע וחרפי. אולי באמת היה צריך להגר לארה"ב, שם היו מעריכים יותר את השטות שלו, להם תמיד היה יחס טוב לגוד-פדרס.

במקום שחונה צבא, יעלה קוץ ודרדר.

השורה הרשומה למעלה, נהגתה במוחו של לאו-ססה, חכם סיני שהרבה לחשוב במאה השישית לפנה"ס. וזמאחר ובעמי שמר קבלה כבר את פרס ז'בוטינסקי, לא נותר לנו אלא לגייס לעזרתנו את

חכמתו עתיקת היומין של מתחרהו של קונפוציוס. כה אמר לאו-ססה: סחה קוץ ודרדר... במקום שחונה צבא, יעלה קוץ ודרדר.

אחרי מסעי עולם גדולים, כוא תבואנה שנות מצוקה. הוא מנצח כשאיך ברירה לפנינו וזמאחר אין הוא מעז לנהוג בכפיה. זהו חכם הוא מנצח ואינו כופה. הוא מנצח ואינו מתגאה, הוא מנצח ואינו מרליע. זה קרוי נטול דאו, הוא מנצח ואינו מתנשא, נטול דאו כלה במהרה.

לא ידע לאו-ססה הזקן שיבוא יום ודבריו יהלמו, עט גא ואכזר שבעורקיו זורמות טלויזיות צבעוניות ובגרונו שר הוידאו וכל השאר על אחריותנו בלבד.

שלום נכד,

מה שלומך, מתי תחזור הביתה? השבוע הפסדת. היה כליף לא נורמלי. כל החברה ירדו לגדות הירדן לחגוג את חג הט"ו בשבט. איזה יום יפה! אתה בוודאי יודע שזה הקטע היחיד שנשאר מהירדן, כבר שנים רוצים להכניס גם את הקטע הזה לתוך צינור, אך בכל פעם שהעניין עולה מחדש, יש הצבעה במשק, וכל החברים מצביעים דרך המחשבים הביתיים שלהם בסימן הצבעה 'לאו'. מה יכולה הממשלה לעשות, הרלי כפר הנשיא היום זה המעצמה, הכל יחראל עסג בגלל מפעלי הרובוטים שלנו.

יש לנו חביבלי, מוצרים על הכיפק. רובוטים טובים. אחד נקרא: - מפקד נירוטטה לחיילים מכניים, או בסלנג הצה"לי "מנחם". יש גם אנשים רובוטים ליחידות קרביות, שהם נקראים אריקים. כמובן שגם פתחנו חיילים אחרים, למשל: חיילים רובוטיים, אוטומטיים שהם בפג החברה סתם "חרא". יש לנו, למשל, מוצר אחד, הולך טוב מאוד, חיילים ללא ורידים, ודם, אנחנו לא יוצקים את אלו מנירוטטה, זה יקר מידי לשימוש חד פעמי, כך שהם נקראים ובצדק "חלודים".

עוד מוצר שנמכר טוב מאוד בזמן האחרון, הוא הרובוט למטרות חיל אוויר. חיילים למטרות אימוני סקיהוקים.

פתחנו גם את השלאגר של השנה שעברה: חיילים רובוטים מכניים ניידים ליחידות ולקרבות ירי ממונעים. "חרמניוקים"! קצת קשה, באמת, לפקד עליהם, לא תמיד מתוכנתים רק על מלחמה. יש תוכנית אחרת. אצלם שמפריעה לתיפקוד, אבל, אין ספק שלא היינו מגיעים לשום ייצור המוני בלי "אריקים". עם שני סנסורים תחתכיפה לבנה כזו, ומכונת ירי שפולטת במהירות גבוהה. לפעמים קצת מגמגם, תקלות קטנות כאלו אך בדרך כלל, אינן מפריעות לו לתפקוד. יש תמונה אצלנו, סיפור בלוי יצאנו חזרה איזה איזה מראה זה לראות אריק כזה, צועד בראש טור של חרא וכמה שהכל מתוכנת להפליא. אין פלא שכבשנו את כל האיזור מהים השחור ועד למפרץ הפרסי, דעם אזה יא אז אני שואל אותך, מה יכולה הממשלה לעשות.

תגמור את הלימודים מהר ותחזור הביתה. אנחנו זקוקים למהנדסי רובוטיקה ואלקטרוניקה. תשמור על עצמך, להת'

- מוסי (שם בדוי) פגש אותי השבוע באוניברסיטה. מוטליה (שם חיבה של שם בדוי, מוסי) שאל אותי - מה נשמע? ובעיקר, איפה היית במלחמה?
- אני?... הייתי פה, הייתי שם, בעיקר בלבנון... לגליל לא הגעתי (ניסיתי להיות אי רובי) ואתה?
- אני, אמר מוסי וצחק וגיחך ומצמץ בעיניו - לא הייתי במלחמה...! הייתי בדרום.
- איפה? בצאליס? הלא לא מתאמנים בזמן מלחמה... שאלתי.
- דרומה יותר, צחק ולעס מסטיק וגיחך ומצמץ וגירד באוזן, מוסי, מוסלה (שם בדוי) - אילת, יא בן זונה, כייפת כל המלחמה בגלל שלא...
- מוסי היה החניך שלי בקורס מ"כים, הוא פנימיון, מה שנקרא: "חתום לכל החיים" או ליתר דיוק, חתום לשלוש מלחמות (שש שנים בערך) שירת בגולני, מ"פ, קמב"ץ מנכ"ל, מפי"ץ, משח"ט, מרת"ח ושאר ג'ובים מכובדים. קשה לי להאמין שאחרי עבר כזה ועוד עם חינוך שלי (שתי טפחות על כתף ימין... טפח... בכך...אלי...) הוא ישתמט ממלחמה בגלל שלא קראו או הציבו וכו'.
- אבל מוסי המשיך לצחוק במסתוריות. דרומה זה דרומה, הוא אמר, יותר דרומה, מאיפה שמשה רבנו אפילו חלם להגיע...
- עיני חשכו כמו המחשבות - אפריקה? היית באפריקה? - גנחתי.
- מוסי תהן בראשו - זאיר, בזאיר הייתי!
- זומהשעשית?
- עשיתי כסף דולרי, עשיתי חיים, נצלתי ממות (ציני הבחור הזה, באפריקה, רחוק מלבנון... כן, הבנתי...). עשיתי כסף וגם אימנתי כמה שחורים איך מחזיקים גליל בשני מצבים כדי שיוכלו להחזיק לנו אצבע במצב אחר באו"ם, אם חס וחלילה לא ידחף להם איזה מצב של כמה אלפי דולרים לכיס מצד איזה מצביא ערבי. הם בסך הכל מכבדים אותנו, השחורים האלה, עושים את כל מה שתגיד, ראש קטן - לא חושבים, לא שואלים שאלות, לא מבלבלים ת'מוח עם כל מיני דמוקרטיה, ודמוקטיה ודיקטורטיה, פשוט, אומרים להם שכב - שוכבים, אומרים להם אש - שורפים, אומרים להם אפילו להדגים מת - מתאבדים. ואני מצידו מיישם את כל התורות - לקחי קרבות, חינוך צה"לי, מפקד בראש, דוגמא אישית, הקרבה, אמינות, אהבת מולדת, חינוך לערכים, יחס שווה והוגן לכל חייל, מורל, מסורת, ומורשת קרב.
- וכל אלה, שאלתי, מועברים לאיצקאמבוסטומבה, אבאקאפלארופה, מובטוהסהסה ושאר ידידיהם השחומים תמורת כמה דולרים...? תמורת אצבע שחורה, מסריחה באו"ם? נאנקתי.
- ומה חשבת, היום לא הולך כלום בחינם, לכל סחורה יש מחיר! קבע מוסי (שם בדוי שם בדוי, שם בדוי - לא לשכוח).

.../...

המשך "סטירת בכי"

- יש בעיות משמעת איתם? שאלתי כאילו לענן.
- לא, ענה, הם שומעים טוב מאוד.
- ואיך הרמה? (ניסיתי להמשיך בשיחה כדי לא להתעלף)
- רמה? התגלגל מוסימצחוק, אין שום רמה, הכל מדבר אחד גדול, אין להם בעיות של שטחים כבושים, הפגנות, ארץ מובטחת, ארץ פורחת, פותחת, מותחת, שולחת.... וכל הבבלי"ט הזה.
- אז מה בכלל יש לך ללמד אותם, אני לא מבין.....

איתי ל.

"מגש הכסף" - כל סוטה 19.8.3

(בהוקרה לאלתרמן)

- ..... והמשק ירעש. "אין שמים" אומרת תהמהם לאיטה
- נדהמים עד בלי קץ, נזירים ממרגוע נוטפים טללי נעורים עבריים
- דם המערכת יגשו ועמדו לכלי נוע ואין אותם חיים הם, או אם מצונזרים.
- הקבוצה תעמוד - קרועת לב אך נושמת לקבל את הנס האחד, אין שני לו.
- אז תשאל הקבוצה, שטופת דמע וקסם ואמרה: למה ומדוע? והחוברת שוקטת ענתה לה: אני "מגש הכסף" שלך נתנה ה"מערכת".
- היא לשישי תיכון, היא לפני הדאר תקום, ועמדה טרם צהריים עוטה חג ואימה. אז מנגד יצאו עורך ומזכירה ואט, אט יצעדו הם אל מול הקבוצה.
- כך אמרה והוצאה מהתא אפופת: "חשוף וכסה" והשאר יסופר בתולדות "כל-סוטה".
- לובשי חשיבות וסבר במדרגות יעלו הם הלוך והחרש לא החליפו מילה, לא מחו עוד על אבר את עקבות השיחה ואשר התרחש.

שהר.

אלטנוילנד, אחוזת בילת, תל אביב, שעות של אחר צהריים, שמש אביבית, חזקת רוח מדברית, שממה. שלחן פינתי, רחוב דיזינגוף, פינת פרישמן. כבר מחצית השעה שאני מחכה. קבעתי פגישה לשעה שלוש, אין קול ואין עונה, המלצר מבחין במצוקתי. כבר בשנות החמישים להיו, נראה עייף מאוד, אולי בגלל החיים.

בירה, אני אומר, עוד בירה, שיהיה קר!

מכבי?

שיהיה!

ארבעים שקל מחיר הבקבוק, בדיוק כמו האש"ל היומי שמקציב לי הקיבוץ.

בקבוק אחד סוגר את ההקצבה.

קיבוצניק? מאיזה קיבוץ? רואים עליך! באמת רואים, לא תפתיר את זה, מנסה

לנגח ביל המלצר. נו מאיזה קיבוץ מפסיק עם החכמות, תגיד כבר.

כפר הנשיא, אני עונה באי רצון מופגן, כפר הנשיא, לא אשל הנשיא, כפר הנשיא

על יד ראש פינה!

תראו אותם! בא ללמד אותי איפה זה איפה. אותי, את לייזר הגדול שהסתובב

בכל הארץ, בכל פינה ופינה, מכיר כל סמ' מרובע.

נו, מה אתה יודע עלינו, אני מנסה לקטרג לו, על שם איזה נשיא אנחנו?

וויצמן, הוא שואג לתוך אזני הפגומה, וויצמן הגדול שבגללו, רק בגללו

אנו סובלים, בגלל המלחמות, השנאה, הכל.

אבל איך?

תראה, באו והציעו את אוגנדה, ארץ יפה אוגנדה - עצים, יערות, אגוזי קוקוס,

אפריקה אבויה, אפריקה! לא אזיה, לא מסרח התיכון, לא ערבים, לא יריבים,

לא כלום, סטיריליזט, על הפרנג'י, סבבה של ארץ. אבל הוא הבלוק הזה בראש

המאפיית הגרוזינית שלו, מה אמר? אגיד לך מה אמר? רק יזראל, רק ארץ יזראל.

עכשיו אנחנו אוכלים אותה חזק!

אבל אני גמרת, אני זקן, גמרת עם המלואים, גמרת עם הכל, ראש נקי,

מות בשיבה טובה! אבל אתה, אתה קיבוצניק, בטח גם מיחידה מובחרת. אתה

תמות! אתה תמות בגלל שכולם שמה אצלכם גיבורים, כולם שמה סחבקים, טווסים

מגונדרים, אתם תמותו בשביל וויצמן שלכם שלא רצה את אוגנדה, שלא שמע

את צמברלין, שלא שמע בעצת פייצל מלך טוריה, הוא הזמין את המלחמות,

את המוות. איזה סרחון, סרחון אמיתי.

.../...

לגמתי מבקבוק הבירה עד סופו. טיפות עריריות נשארו לפליטה על דפנותיו שוקעות אט, אט אל הקרקעית, טיפות כמו דמעות, צהובות מדם! האיש הזה הרס לי את היום. עצבות ארץ ישראל משתלטת עלי. הנה, רק כמה מילים של איש שאיני מכיר כלל. איש גט רוח, לא חכם במיוחד, אבל מצאאות, ילמח שמו, כמה מצאאות!

השמיים מתקדרים. סופה קרבה, מודיע החזאי.

רונן.

כ ל ס ו ט ה - צ נ ז ו ר ה , מ ח ת ר ת , מ מ ס ד

ביום שבת התנהלה שיהיה פתוחה במועדון, השיחה התנהלה בצורה מסודרת (כמעט) כל הזמן. אריק: הנושא עולה בעקבות השער של כל-סוטה "מגש הכסף" שגרם לתגובות שונות של חברים. אירית: ביום שישי משעה 6.15 בבקר, חברים נגשו אלי בבקשה לעצור את "כל סוטה". הוצאתי את העיתון מהתאים בכדי לשוחח עם רונן, ורונן עצמו החליט לא לפרסם את כל סוטה עם השער הנ"ל.

אלזה: עתון כל סוטה היה מקבל משמעות שונה והיה אפשר לעשות בו כמעט הכל אם היה נשאר בתחום הקבוץ בלבד.

שרון: מיל שהעיתון לא לרוחו, ולא לטעמו שלא יקרא בו, העתון זה אנחנו וזה מה שיש לנו לומר. קרול: העיתון - לא עיתונו הרשמי של כפר הנשיא, זהו בברור עיתונם של הצעירים ולא רק מכפר הנשיא. אסור לצנזרו או לקטעו.

אלק: ישנה סכנה של חוסר טעם. ומי קובע? צריך למצוא מטגרת לקביעת גבול הטעם הטוב. אי אפשר להוציא עיתון בכפר הנשיא שכביכול לא מציג אותנו.

אסתר: העיתון נהפך כמו מפלצת שכבר אי אפשר להשתלט עליו.

גרשי: כל סוטה - דבר גדול. אני שמח שהצעירים מצאו דרך לביטוי עצמי ומקוה שהמקרה הנ"ל לא יוריד מהתלהבותם.

ישנם חברים שבאים במטרה לצנזר, אך הבעיה הרבה יותר רחבה מבעית העיתון. הקושי של החברים לקבל את רצונם של הצעירים, צריך, אולי, להסביר לצעירים, אך בטח לא להשתמש בכוח. לא לנו למבוגרים לקבוע לצעירים מה לעשות איתם ועם כל סוטה, והם עצמם אמרו זאת בדף שלהם: "זוהי המשימה שלנו".

אלדד: אני מסכים עם גרשי, אנחנו הצעירים נכתוב את מה שאנחנו מרגישים, אך יש לי תלונה לרונן, לרונן לא היה הזכות להוציא או להסכים להוצאת העלונים מתאי הדאר. ברגע שהעלון גמור, החוברת לא ברשותו: ואין לו זכות עליה.

.../...

שריטה: אני, עצמי לא הכנתי מה השער צריך להביע ומי בכלל קובע מה זה "טעם-טוב"?  
אני פרסמתי בכל סוטה כי בקשו נמנני וכי ידעתי שלא יצנזרו אותי,  
יקבלו אותי כמו שאני עם הכתבה. חבל לאבד תכשיט כמו כל סוטה.  
ישנם חיים דמוקרטיים בקיבוץ, היו צריכים לתת לעלון לצאת ואח"כ לדון  
עליו או לבקרו.

משה בן חיים: (מחליט לעמוד כדי לתת יתר תוקף לדבריו): צריך לרדת מה"יופי" של  
כל סוטה, בסה"כ לא רע. נפחו אותו - יש בו הרבה חרה.  
אין פה עיתון מחתרת וצנזורה צריכה להיות קיימת, תשכחו מזה שאפשר לכתוב  
בו כל מה שעולה בראש, תמונת השער היתה יותר גרועה מכל הכתוב - יש לה  
(למערכת) חוצפה. הגיעו כאן לרמה של בגין ושל כל צועקי "בגין, בגין"  
אריק: אנשים כותבים, דברים יוצאים החוצה, כותבים כי מעיק - אחרי שהכתוב  
מתפרסם על הדף זה כבר לא קנינו של הפרט יותר.  
החברה קוראת הכל אם זה בכל סוטה או בדברי הכפר.  
אוסי: אי אפשר להתעלם מכך שזה עיתון רק של הצעירים ולא שייך למשק זה לא כך.  
אני אישית נפגעתי ואיני מוכן שמישהו יפגע בי.  
יש לצעירים הרגשה שמשום שהם צעירים מותר להם לכתוב ככל העולה על רוחם,  
אסור שתתפתח בהם המחשבה "מה שאתם אומרים לא מעניין אותי".  
אירית: אני, בתור נבחרת, זכותי להוציא כלמה שנראה לי כמפריע או מסוכן לכפר הנשיא.  
גרשי: הבעיה עם המבוגרים והצעירים - בעיות השפה, יש דברים הנאמרים שהמבוגרים  
מבינים אחרת מאשר הצעירים, ע"י שיחה וקשר אפשר לפתור בעיה זו,  
בטח לא עם כוח.

שרון: ישנה צנזורה עצמית. רובן עובד קשה על כל דף. (הערה: לא רק רונן)  
קולין: הדף לא פגע בי, אבל אם פגע במישהו טוב שלא חלקו אותו.  
בכל סוטה ישנה מחאה בגד המלחמה ומאמץ לקדם את השלום, בשביל זה צריך  
לטלם מחיר לא קטן (ולא תמיד נעים) כמו הדף של כל סוטה.  
אני רואה בכל סוטה את חוד החנית של המטרה לשלום.  
שרה (אני): לפי דעתי היתה כאן "טערה היסטורית בכוס מיים". לי אישית כאב שאחרי  
כל המאמץ של הוצאת העלון, בא חבר וקובע שהעלון פוגע ולא ראוי לו ולנו.  
ישנם כ- 200 חברים שקוראים עלון זה ומי אנחנו שבקלע לטעמם של הכל?

רשמה, ערכה וייצגה; - שרה.